

magam tudom reájuk a választ. Ismerem a mozgatórugókat. Sőt! Azért teszem fel ezeket a kérdéseket, hogy rávilágítsak arra a már túrhetetlen állapotra, amely az Országos Örmény Kisebbségi Önkormányzat és a valós, magyarországi örménység érdekei között feszül.

Ez évben az OÖÖ a magyar államtól 26 millió Ft állami támogatást kap különböző jogcímenek. Mire költik el ezt a hatalmas összeget?

Miért nem jut ebből arra, hogy a magyar nemzet Erdélyben élő, értékes testrészét képező magyarörménységet támogassa?

Csak nem akarja az OÖÖ ezt az értékes nemzetrészt leszakítani a magyarságról? Hiszen hallani különutas diplomáciáról, örmény-román különtárgyalásokról...

A Nemzeti és Etnikai Kisebbségi Hivatal miért utasította el indoklás nélkül pályázatunkat, amely 300 ezer Ft-ot biztosított volna az ideutazó gyermekek még jobb ellátásához?

Csak nem az országos választáson tapasztalt (két elnök közötti) "ölelkezés" és ováció taktikai folytatásáról van szó?

Miért maradt el az Országos Örmény Kisebbségi Önkormányzat választásán a rendszerváltozásra jellemző személyváltás?

Miért nincsen az országos elnökségben a valóságot, a kb. 15 ezernyi magyarörményt képviselő, megfelelő számú elnökségi tag?

Mit és kiket képviselnek az elnökségben túlsúlyban lévő, Szovjetunióból betelepült örmények?

Csak nem az elnök úr bebetonozását és magyarörmény-ellenes határozatainak biztosítását?

Kiket képviselnek az elnökségben azok a személyek, akiknek - vérük és származásuk szerint - semmi közük sincsen a magyarországi örménységhez?

Nem érzik-e rosszul magukat olyankor, amikor szavazataikkal statisztálnak a fals szándékok megvalósításához?

Miért mondtak le azok a magyarörmény fiatalok, akik nemcsak pénzügyi-előkészítő bizottsági tagságukról, de országos mandátumukról is lemondtak? A néhány, önmagát tisztességesnek érző ember meddig viseli el az országos elnökségből kirekesztett magyarörménység megvetését kollaboráns cselekedeteikért?

Mi, magyarörmények meddig viseljük el, hogy politikailag degradált elnök döntsön a magyarörménységet megillető, állami támogatások összegei felett?

Mi, magyarörmények ennyire elmaradtunk volna az élet realitásaitól? Nem kellene-e vége nekünk is végrehajtanunk a magunk rendszerváltozását?

Nem kellene megszabadulnunk ettől az országos elnökségtől, amely nem a magyarországi örménység érdekeit szolgálja?

Siófok, 1999. augusztus 15.

Híradó

Nagyon sok olvasónknak volt fontos, hogy aláírásával visszaküldje az Erdélyi Örmény Gyökerek füzetek augusztusi számában közzétett *Nyilatkozatot*. Támogatásukat és bizalmukat köszönjük, akik pedig csak időhiánnyal küszködtek, azoknak szeretettel üzenjük: még nem késő!

Augusztusi számunk 4-ik oldalán, a fehéregyházi emlékünnepegről szóló beszámolóban hibásan írtuk a nemzeti kulturális örökség minisztere, Hámori József nevét (a szemben lévő, 5.-ik oldalon helyesen szerepelt a miniszter úr neve). Tőle és olvasóinktól elnézést kérünk.

Fájdalommal vettük a hírt: Birkl László úr, aki nagy odaadással és körültekintéssel gyűjtötte 1848/49 relikviáit, augusztus 13-án, hetvenegy éves korában elhunyt.

Birkl László lokálpatriotizmusa, nemzeti elkötelezettsége közismert, úgy mennyiségileg, mint minőségileg páratlan gyűjteménye 1848/49 témakörében sokaknak szerzett örömet, és szolgálhat tájékoztatóul, reméljük, a jövőben is.

1996 novemberében a Magyarok Házában láthattuk e gyűjtemény darabjait, 1997-ben pedig az aradi vértanúknak szentelt emlékünnepségek gazdagította az általa rendelkezésünkre bocsátott relikviák.

Birkl Lászlót barátságos, segítőkész, a köz javára áldozó embernek ismertük.

Áldás poraira.

A csíkszépvízi plébános nem Gergely István, hanem Bara Ferenc - ezt a súlyos tévedést júliusi számunkban követtük el a Világosító Szent Gergely ünnepi szentbeszéd közlésekor. Az érintettektől és olvasóinktól elnézést kérünk.

Dániel T. Zoltán úr, közösségünk Venezuelából visszatelepült magyarörmény tagja 50 ezer forintos felajánlással járult hozzá az erzsébetvárosi templom javítási költségeihez.

Ugyanerre a célra a nyugdíjas **Lukács József** úr, az EÖGYKE egyik legidősebb tagja 5 ezer, **Aradi Márton** és felesége, **dr. Rétfalvi Éva** 18 ezer forintot adományozott.

Az összességében 600 márkának megfelelő összeg - amelyért nagy köszönettel tartozunk - már célba is érkezett.

Itt adjuk hírül, hogy a **Budapest II. kerületi Örmény Kisebbségi Önkormányzat** 400 márkának megfelelő összeget juttatott el, ugyancsak az erzsébetvárosi templom helyreállításának céljára. (Legfrissebb információink szerint az újonnan átadott pénzből a legsürgetőbb munkálatokat már el is kezdték.)

A budapesti **IX. Kerület Örmény Kisebbségi Önkormányzata** 50 ezer forintot szavazott meg a szamosújvári orgona helyreállítására, ez az összeg is hamarosan eljut rendeltetési helyére - és ezzel a felajánlással, Istennek hála - az ottani műemlék orgona kérdése megoldódni látszik!

Uzoni Temesváry Jánosné Gerlóczy Mariette asszony - augusztusi számunkban említett - nagylelkű adománya, amellyel egy kisnyugdíjas erdélyi körutazásának költségeihez járult hozzá, Dávid József urat segítette, akinek beszámolóját jelen számunkban közöljük.

Szerzőnk, Gajzágó Aladár helyesbítő levele:

Érdeklődéssel olvastam Nyéki Tamás -Tóth K. József írását, "*Az 1848-1849-es események magyarörmény szereplői*" c. folytatásos cikket az 1999 augusztusi számban. A 15. oldalon a "Gajzágó Salamon (1830-1902)" adat helytelen. A birtokomban lévő születési és halálozási okmányok így szólnak: Túrkeve, 1818. II. 2. - születés és keresztelés egy napon volt Túrkevéen; meghalt Budapesten, 1898. III. 9. Temetésén a kormány, stb. jelen volt. (Korabeli újságok, eredeti gyászjelentés és a Budapest-Belvárosi plébánia halotti anyakönyve szerint.)

Kimaradt a szabadságharcból Salamon, aki a móri csatában megsebesült, Bécsbe, onnan Königrätzbe vitték börtönbe. De más Gajzágók is szerepelnek, csak egy kicsit jobban utána kellett volna nézni közkézen forgó könyvben.

Talán még lehet pótolni a cikk befejezése előtt egy helyesbítéssel.

Gajzágó

Aladár

(Amennyiben a szerzők az adatok pontosítása végett megkeresni kívánják Gajzágó urat, címe a szerkesztőségben.)

A **Fővárosi Örmény Klub** legutóbbi, augusztus 19-i találkozásán rajzfilmekkel kezdődött a műsor. A rajzfilmek alkotója a Baróton, 1937-ben született *Gyulai Líviusz* - távollétében munkatársa, *Bacsó Zoltán* operatár beszélt a filmrendezőről.

Sok, kedves és szívhezszóló film, mint a *Delfinfa*, vagy a *Jómadarak* c. sorozat - mellett kiváltképp a *Bartók*-film érdemel figyelmet, hiszen a közvéleményben a "rajzfilm = gyerekhülyítés" jellegű meggyőződés él (sajnos, nem ok nélkül). Holott animációs filmet készíteni óriási felelősség és hatalmas tudás kérdése. Ha valaki rajzban fejezi ki véleményét a világról (netán karikatúrás megközelítéssel), az legalább olyan súlyos - ha nem még mellbevágóbb - mintha úgynevezett "natúr" felvételeket készítené kamerával.

Gyulai Líviusz a budapesti Képzőművészeti Főiskolán tanult, majd grafikusként kiállított - egyebek között Budapesten, Amsterdamban, Miskolcon és Münchenben.

Mindezt - a munkát, alkotást, elkötelezettséget - meggyőzően tolmácsolta a találkozón Bacsó Zoltán operatőr (egyébként a II. kerületi Ö.K.Ö. képviselője).

Bacsó úr édesanyja révén örmény származású, nagyapja Kabdebó Antal, nagyanyja baraczházi Gorove Anna, mindketten erzsébetvárosi születésűek. Családjában egyébként Hintsch- és Kozotsa-rokonság is található.

Bacsó Zoltán hosszú ideje dolgozik operatőrként a Pannónia Filmstúdióban - sok más animációs film mellett az Oscar-díjas "*Légy*" (*Rófusz Ferenc*) és a Cannes-ban Arany Pálmával díjazott "*Küzdők*" (*Jankovics Marcell*) társalkotója - így hát Gyulai Líviuszról a lehető legavatottabb embertől hallhattunk.

Az est további részében *Fancsali G. Jánostól* kaptunk az immár megszokott módon alapos, pontos előadást kultúrtörténeti témakörben: "Egy magyarörmény család Bánátban" címmel, (Ennek az érdekes előadásnak szövegét a későbbiekben közölni szeretnénk.)

Külön érdekessége volt az estnek *Ladányi Domonkos* úr jelenléte, aki élőszóban is beszámolt a dél-amerikai Csetz-megemlékezésekről (lásd lapunk 1999. júliusi számát). Ígéretet kaptunk Ladányi úrtól az újabb eseményekről szóló beszámolóra.

A Dél-Erdélyi körutazás történetéhez tartozik, hogy a helybeli lapok közül több is tudósított a Magyarországról érkező, gyökereiket ápoló magyarörmények és a helybeliek találkozóiról, így pl. a Brassói Lapok (hetilap) augusztus 20-i és 27-i számában egyaránt felhívja a figyelmet az Árkoson 28-án rendezett találkozóra. A sepsiszentgyörgyi Háromszék c. lap augusztus 27-én "Nemzetközi örmény találkozó" címmel ad hírt, és laptársához hasonlóan közli, mikor indul különbusz az árkosi kastélyhoz. (Szentgyörgyről az autóbusz a Sugás Áruház elől indult - a Sugás elnevezés ezenkívül egy amúgy igen kellemes és kedvelt kerthelyiséget is jelent...)

Az EÖGYKE székhelyén (Budapest I. Donáti u. 7/a) alatt megvásárolható *Ávedik Lukács Erzsébetváros monográfiája* c. műve (1896, Szamosújvár) fénymásolt kivitelben, 2 ezer Ft-ért.

Hanusz Gyula

Jelentés az Operencián túlról

Augusztus 20-án az Óperencián túl tartotta szokásos, évi szupertitkos nagygyűlését az SzMFP (tájékoztatlanok kedvéért: Szabad Magyarörmény Flekkenevők Páholya).

A dolog úgy kezdődött, hogy azon vettük észre magunkat: az M7-esen robogunk, miközben a mikrobusz egyre hangosabban kattog.

Ezért - Jenővel az élen - valamennyien megnyúlt fülekkel hallgatóztunk, és valahányszor megálltunk, szertartásosan körbevizsgáltuk a kocsit.

Nyomunkban *Fancsali Mária* családi Opelje döngött padlógázzal. Megállapíthattuk, hogy ebben az Opelben padlókormány is van, mással ugyanis nem magyarázható, hogy Mária időnként mindkét kezével integetett nekünk, pontosabban a mikrobusz végén, a ficakban, kertiszéken kucorgó Saroltának, aki - lévén a legjobb kilátása - időnként felkiáltott:

- Nézzétek, mit csinál Mária! vagy: - Most előznek bennünket a Sasiék!

Végül minden baj nélkül megérkeztünk, magunk után csábítva egy ártatlan, német rendszámú gépkocsit is, amely a Fancsali-kocsi (illetőleg a legelő haladó mikrobusz) minden mozdulatát követte. Nekem feltűnt ugyan, hogy a kackiás bajusz máshonnan, nem Németországból ismerős...

Aztán lefékeztünk a Benedek hacienda titkos bejárata előtt, amely azonnal kinyílt a mögötte várakozó "egyenruhás Cerberus", azaz *Benedek Kati* keze intésére. (Ha Benedek Kati, akkor nem "Cerbera" lenne jó a "Cerberus" helyett? - a szerk. nyelvtani kérdése.) Meglepődve tapasztaltuk, hogy a német gépkocsi oda is követ minket, végül Fancsali Mária közölte, hogy a kocsi utasai Nagybánya mellett élő erdélyi rokonai - a németországi rendszám tehát romániai.

Na, ezt jól megfigyeltük... A kackiás bajusz tulajdonosa ugyanis háromgyermekes, erdélyi családapa.

Miután kifűjtük és bemutatjuk magunkat, a korábbi vérszerződés titokzatos megújítása következett, Benedekék finom szilvapálinkájának ünnepélyes kortyolása által. Ezután ismét gyerünk, autóba!

Almádi szép, de kicsi templomát nem ekkora közönségre méretezték, így jónéhányan a kapun kívülre szorultunk - sebaj, itt legalább volt levegő. Míse után előbb a felújított Szent István-szobor, majd a gyönyörűen sült, friss kenyerek felszentelése következett a templomkertben, ezek után világi jellegű ünnepség államtitkári ünnepi beszéddel, színészi versmondással és dalénekléssel tarkítva.

"Kenyértörésre" is sor került, bár ez lassan ment, hiszen kissé életlen volt a kés, forró a kenyér, ezért aztán marcangoltunk, de ügyetlenek voltak a marcangoló kezek is.

Visszatérve a Benedek haciendára, kezdetét vette a lényegi (mondhatni: a címadó) program. Jenő főszakács ugyanis (a mikrobusz csattogásáról időlegesen elfeledkezve) egyik kezében hajszáritóval, másikban tűzpiszkálóval szertartásosan körbetáncolta a flekkensütő állványt.

Korántsem egyedül!

Ezen ünnepélyes foglalatosságában fényes és főpapi segédletet nyújtott neki *Szongott Gábor*